

[Arne Melchior]

på i hver samling, men det bliver ikke rigtig til noget. Samlingerne går til ende, og forslagene kan ikke færdigbehandles, for det store parti, det eneste store, vi har i dette folketing, har ikke rigtig kunnet gøre sig færdigt, og så er det ikke rigtig muligt at lave flertal for den slags vidtgående ting. Det vil vel også nok blive dette forslags skæbne.

Hvis jeg forstod arbejdsministeren rigtigt, sagde han, at han havde en masse sympati for dette forslag. Senere talte han om, at han håbede, at når han kom med sit forslag – og glem ikke, at da vi debatterede det radikale forslag sidste gang, for to år siden, var det også lige før regeringen skulle komme med sit forslag, som den også kom med! – ville det få lige så megen sympati hos de radikale, som han nu har vist over for de radikales. Det vil altså sige, at de også skal møde hans forslag med en masse sympati, men de skal heller ikke medvirke til at gennemføre det, for det må jo være lige for lige, når venskab skal holdes, for arbejdsministeren og hans parti vil jo ikke gennemføre dette. Nå, men det er finterne midt på banen og ude ved sidelinjen.

Jeg vil ligesom hr. Fogh Rasmussen sige, at der er dele i det, som vi kan lide. Der var en ordfører, der sagde, at man havde ikke defineret overskudsbegrebet. Det synes jeg nu nok man har. Både denne definition og mange andre ting i forslaget ligner da også det forslag, som vi i forrige samling fremsatte, ikke om medeje, men om OD, altså ØD uden skræstregen, overskudsdeling eller for min skyld obligatorisk overskudsdeling. Forslaget fik ikke nogen særlig blid medfart, men ligger vel på bordet til en gang om 3–4 år, når den store diskussion kan tages, nemlig på et tidspunkt, hvor konjunkturerne i verden formodentlig og forhåbentlig er lidt bedre, og når tankerne hos os alle sammen er blevet lidt mere modne. Jeg har stor sympati for mange af de tanker, der er nedfældet i forslagens tekst og i bemærkningerne. Jeg er veteran i den debat. Jeg har deltaget i den lige siden den røde betænkning i 1967, og jeg har såmænd ikke flyttet mig ret meget i den tid, men jeg er måske blevet lidt mere forsigtig. Jeg kan derfor tilsige det radikale venstre velvilje i den formentlig kortfattede behandling, dette forslag kan håbe at få i indeværende samling.

Der er også ting, vi absolut må tage afstand fra. Fru Lilli Gyldenkilde var jo straks fremme med retten til at lede og fordele arbejdet, og der er altså nogle spærringer, vi absolut må have ind, men jeg ser ikke grund til at gå i detaljer med det, fordi jeg som sagt ikke tror, at der bliver en realitetsbehandling af denne i øvrigt – helt enig – meget vigtige problemstilling og fremtidsmusik. Man kunne også sige, at jeg var lidt forbløffet, da jeg så, det var fremsat den 30. januar, for jeg følte ellers, at der var en vis overensstemmelse om, at så længe overenskomstforhandlingerne ikke var afsluttet, skulle vi ikke komme med den slags forslag. Nu er det gået bedre, end pessimisterne måske havde ventet, så gør det vel ikke så meget, men jeg anser hverken tidspunktet på året eller tidspunktet i årene for at være inde endnu.

Så skal jeg lige slutte med en lille replik til hr. Fogh Rasmussen, som talte om juleforliget 1979. Det brugte fjernsynet også for et par uger siden. Jeg ringede den politiske redaktion i TV-A op og spurgte, hvad det var for et juleforlig, der havde været i 1979. Dagen efter fik jeg en opringning, hvor jeg fik ret i, at et sådant forelå ikke. Det var en fortællelse. Men hr. Fogh Rasmussen bør altså ikke operere med noget juleforlig i 1979, som han gjorde i sit indlæg her, for et sådant findes ikke. Der var forsøg på at skaffe det, men det endte jo netop, uden at det lykkedes. Derfor måtte regeringen krydse sig igennem. Det er ikke bare falsk historieskrivning, men man lægger også partier for had for det. Jeg ved jo, at det jo straks går på, at det er forligspartierne, som var med til dette og dette og dette. Det var de ikke. Alle partier var frit stillet i de afstemninger, der foregik i december 1979.

Kurt Hansen (VS):

VS har hele tiden sagt nej til de forskellige former for ØD-varianter, der er dukket op igennem de seneste år spændende fra SF til CD. Partierne er kommet med forskellige forslag, som i deres karakter og indhold har lagt op til, at samarbejdsideologien skal styrkes, og at modsætningerne mellem lønarbejdere og kapitalister skal tilsløres. Der skal vises løntilbageholdenhed eller sagt på en anden måde: kapitalismen skal smøres. Jeg vil ikke beskyldte SF for at lægge det i det,